

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla ... 45 lei
 6 luni ... 20 »
 3 luni ... 10 »
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI

Lângă Palatul Justiției

= TELEFON 16/98 =

SUMARUL

- O nouă cercetare în domeniul dreptului, de Iscod.
- Perimarea inscripțiilor ipotecilor și privilegiilor, de d-l judecător Andrei Rădulescu.

JURISPRUDENȚA

- Casație s. I: *Lazăr Stan cu Safta Stan Christea Crețu s. a.* (Ce se înțelege prin cuvintele «in aceeași calitate» din art. 1201 cod civil?).
- Casație s. III: *Ministerul de Finanțe cu Ecet. Stănescu* (Dacă în cursul unei prescripții intervine o lege nouă care modifică timpul cerut pentru a prescrie, se aplică noua dispozițiune, afară numai când ar exista o dispoziție contrarie formală în noua lege).
- Judecătoria Ocol. Rural Podul Iloaiei-Iași; *Herșcu Schwartz cu Șaia Steinberg* (Despre data certă. — Cazurile în cari creditorii chirografari sunt considerați ca terții față de debitorul lor) cu o Notă de d-l Profesor D. Alexandresco.

Rezumatele Jurisprudenței Curței noastre de casație

- Casație s. I: Imprumutul contractat pentru minori. — Intrebuintarea împrumutului de către tutoare în alt scop decât în interesul minorilor. — Dacă minorii au acțiune contra creditorului ipotecar, pentru anularea ipotecei. — Art. 401, 402 și 1171 c. civil.
- Casație s. II: No. 1: Camera de acuzare. — Decizie. — Recurs în casație. — Parte civilă. — Neadmisibilitate; No. 2: Contravenție sanitară. — Arta dentară. — Practică ilicită. — Dreptul primarului a sesiza instanțele judecătorești. — Dacă primarul poate face apel, în caz când n'a formulat cerere de despăgubiri. — Art. 6, 63 și 64 pr. penală și art. 4 l. poliției com. urbane.
- Casație s. III: Contencios administrativ. — Școală medie. — Institutul însărcinat a funcționa în anul întâi. — Dacă are stabilitate. — Art. 9 din l. școlilor medii.

O nouă cercetare în domeniul dreptului

Inregistrăm cu plăcere apariția recentă a unei noi cercetări în materia atât de vastă a Codului nostru civil, datorită D-lui Florin Sion, distins avocat al baroului din Iași și cunoscut colaborator al ziarului nostru.

Acest studiu intitulat «**CONSIDERAȚIUNI ASUPRA ELABORĂRII CODULUI CIVIL ROMÂN în legătură cu principalele controverse**»*) este de o valoare necontestată și de un viu interes pentru oricare din cercetătorii acestei științe a dreptului.

Interesul pe care-l prezintă această lucrare este dublu: atât din punct de vedere teoretic cât și din punct de vedere practic.

Din punct de vedere teoretic autorul cercetează împrejurările în cari s'a alcătuit conдика noastră civilă și fixează adevărul mare că actuala conдика civilă, care ne

*) O broșură format mare având 200 pag., tipărită cu multă îngrijire. Prețul 5 lei. Se expediază la cerere de Curierul Judiciar care servește orice cărți de drept.

gouvernează de mai bine de cinci zeci ani, este opera laborioasă și conștient prelucrată după conдика franceză de comisia specială instituită încă de la 1862—1863 și care apoi a fost reluată, revizuită și completată după conдика civilă italiană, de către Comisia din 1864.

Contrar de opiniunea larg acreditată până azi, că conдика noastră civilă ar fi traducerea grăbită în 40 zile a condicei civile franceze, autorul dovedește că în acest scurt răstimp s'a făcut nimiră vederea și completarea codului; iar Codul nostru civil de azi este opera temeinic întocmită de o comisie anterioară care a luat în considerație și dreptul nostru anterior, obiceiul pământului—în parte, — critica comentatorilor francezi și în special opera lui Marcadé.

În legătură cu acestea se repune în discuție multe din principalele controverse ce au scindat doctrina și jurisprudența noastră și se rezolvă în adevărata lor lumină aceste controverse, din care reese și interesul practic ce această lucrare îl prezintă.

ISCOD.

PERIMAREA**Inscripțiunei ipotecilor și privilegiilor**

1. Codul nostru civil tratează această chestiune în art. 1786 și 1787. Primul aliniat al acestui articol este aproape identic cu art. 90 al. I din legea ipotecară belgiană delă 16 Decembrie 1851 și cu art. 2154 c. civil francez, de care însă diferă prin termen; al. II al textului român corespunde, cu oarecare deosebire, aliniatului II al art. 90 din legea belgiană. Din alin. III art. 90 legea belgiană legiuitorul român a făcut, iarăși cu o mică deosebire, art. 1787¹⁾.

1) Art. 90 l. belgiană: «Les inscriptions conservent l'hypothèque et le privilège pendant quinze années à compter du jour de leur date; leur effet cesse, si les inscriptions n'ont été renouvelées avant l'expiration de ce délai.

Neanmoins les inscriptions prises au profit des mineurs, des interdits, des personnes placées dans des établissements d'aliénés et des femmes mariées, conformément aux dispositions contenues aux §§ I-er et II de la section première du chapitre III seront dispensées de tout renouvellement jusqu'à l'expiration de l'année qui suivra la cessation de la tutelle, de l'administration provisoire ou la dissolution du mariage.

L'inscription en renouvellement ne vaudra que comme in-

Niciunul din aceste texte nu conține termenul de perimare, întrebunțat de doctrină și jurisprudență și care, după etimologia sa, înseamnă desființare.

După art. 1786 inscripțiunile conservă dreptul de privilegiu și de ipotecă în curs de cincisprezece ani din ziua în care s'au făcut inscripțiunile. Efectul lor încetează dacă inscripțiunile nu au fost reînnoite înaintea expirării acestui termen. Se face excepțiune pentru inscripțiunile luate în favoarea minorilor, interzișilor, a femeilor măritate, a Statului, comunelor și celorlalte stabilimente publice, care sunt dispensate de a fi reînnoite până după un an dela încetarea tutelei, disoluțiunea căsătoriei sau încetarea din funcțiune a funcționarului. Acest articol vorbește de o încetare a efectului inscripțiunei. Prin această încetare a efectului, inscripțiunea este ca și când n'ar fi existat, este desființată. Pentru a desemna cu un termen deosebit această desființare s'a întrebunțat cuvântul «perimare». Dacă s'ar căuta o definiție a perimării, s'ar putea spune că este desființarea inscripțiunilor prin nereînnoirea lor în termenul și modul prevăzut de lege.

2. Inscripțiunea odată luată ar trebui să și producă efectele pentru totdeauna, bine înțeles dacă ipoteca sau privilegiul continuă să existe; simpla trecere de timp n'ar trebui să aibă vre-o influență asupra ei. Acest sistem a fost admis de o lege olandeză din 22 Decembrie 1828 și e cunoscut sub numele de sistemul perpetuităței sau perenității inscripțiunilor; este însă producător de multe dificultăți în special pentru cercetarea registrelor.

Legea noastră a admis sistemul perimării prin trecere de timp. Principalul avantaj al acestui sistem este că ușurează cercetările registrelor pentru funcționari și pentru persoanele interesate, asigurând astfel mai bine publicitatea. În al 2-lea rând liberează imobilele prin simpla trecere de timp, făcând inutile multe radieri¹⁾.

3. Ca să aibă loc perimarea trebuie ca inscripțiunea să nu fi fost reînnoită în termenul și condițiunile prevăzute de lege. Nu voi da însă reînnoirii o dezvoltare prea mare ci atât cât e strict necesar pentru studiul perimării dela cap. Termenul admis pentru perimare de legea noastră, după legea

scription première, si elle ne contient pas l'indication précise de l'inscription renouvelée, mais il ne sera pas nécessaire d'y rappeler les inscriptions précédentes».

Art. 2154 francez : «Les inscriptions conservent l'hypothèque et le privilège pendant dix années, à compter du jour de leur date; leur effet cesse, si ces inscriptions n'ont été renouvelées avant l'expiration de ce délai».

¹⁾ Planiol, Dr. civil II, 3042-3043. Laurent, Principes de Droit civil, XXXI, No. 106.

belgiană, afară de excepția din alin. II al art. 1786, este de cincisprezece ani, spre deosebire de legea franceză în care este de 10 ani. Cei 15 ani trebuie socotiți — după textul legii — din ziua în care s'au făcut inscripțiunile. Cuvintele «s'au făcut inscripțiunile» ar putea lăsa să se înțeleagă că e vorba de ziua când s'a scris și semnat ordonanța de inscripțiune, operație care poate avea loc mai târziu decât data ordonării și numerotării ei sau când s'a trecut în registru, operație și mai îndepărtată din pricina numeroaselor lucrări ale tribunalelor. Arătatele cuvinte trebuie înțelese în sensul că e vorba de ziua când s'a ordonat și s'a dat număr ordonanței, zi care este data inscripției, așa că acei 15 ani trebuie socotiți din ziua datei inscripției. Textul belgian și francez este formal în acest sens: «à compter du jour de leur date»; și nimic nu îndreptățește să credem că legiuitorul român traducând acele cuvinte puțin mai liber a admis alt sistem.

Pentru calcularea termenului de 15 ani nu se socotește ziua în care s'a luat inscripția, așa zisa *a quo*. Aceasta rezultă din textul legii, care este: «din ziua în care s'au făcut inscripțiunile...». Dacă s'ar socoti și acea zi atunci din cei 15 ani ar lipsi o fracțiune și anume aceia, care a trecut în acea zi până în momentul când s'a luat inscripțiunea.

Tot pentru acelaș motiv, ca să fie 15 ani împliniți pe deplin trebuie să se socotească ziua *ad quem*, ziua când se sfârșește termenul, așa că reînnoirea inscripției poate avea loc chiar în acea zi și perimarea e înlăturată²⁾. Nu se poate admite pentru calcularea acestui termen sistemul prevăzut în art. 729 pr. civilă fiindcă acest text se referă — după cum se arată formal — numai la «termenele coprinse în procedură».

Dacă ultima zi în care se sfârșesc cei 15 ani este o zi de sărbătoare legală, deși art. 731 pr. civilă prelungește termenul pentru cea dintâi zi de lucru următoare și deși interesul creditorului ar cere admiterea acestei prelungiri, totuși ea nu poate fi admisă pentru că dispoziția din art. 731 pr. civilă, conform art. 729 nu se aplică decât termenelor din procedură, iar situația pe care și-a creat-o creditorul prin neglijența sa nu poate fi îmbunătățită prin interpretare în această materie unde s'a prevăzut o decădere de drepturi pentru cel neglijent³⁾.

²⁾ Laurent, XXXI, No. 111. Lemaire-Boseret (Profesor la Liège) Les sûretés réelles No. 315. Aubry & Rau, III, ed. 4-a § 280, pag. 381, n. 28. Beltjens, Code civil belge, ed. III-a, vol. VI, art. 90, n. 4 și 5.

³⁾ Laurent l. c.; Aubry & Rau l. c. p. 382; Fuzier Herman, «Code civil, annoté». Art. 2154, No. 20.

Reînnoirea inscripțiunii trebuie făcută până când ipoteca sau privilegiul și-a produs în întregime efectul său legal¹⁾. Chiar în timpul urmăririi imobilului ea trebuie făcută până când imobilul a eșit definitiv din patrimoniul debitorului și creditorul a căpătat un drept definitiv asupra prețului²⁾.

4. Potrivit alin. II, art. 1786 inscripțiunile luate în favoarea minorilor, interzișilor, femeilor măritate, Statului, comunelor și celorlalte stabilimente publice sunt dispensate de a fi reînnoite până după un an de la încetarea tutelei, desfacerea căsătoriei sau încetarea din funcțiune a funcționarului.

Această excepțiune de la regula prevăzută de alin. I este o favoare ca să se apere cât mai bine interesele acelor persoane, care ar putea fi neglijate de reprezentanții lor legali. Dacă evenimentele, care produc și pentru ele obligația de reînnoire adică încetarea tutelei, desfacerea căsătoriei sau încetarea funcțiunii au loc înainte de împlinirea termenului de 15 ani și este încă interes a se păstra ipoteca, nu urmează că reînnoirea inscripției trebuie să aibă loc până după un an de la acele întâmplări, ci se va aplica termenul de 15 ani de la data inscripțiunii după dreptul comun. Excepțiunea din alin. II a fost creată în favoarea persoanelor arătate din cauza situației lor. A le pretinde să facă reînnoirea mai înainte de 15 ani numai fiindcă s'a întâmplat să se desfacă căsătoria, să înceteze tutela sau să înceteze funcțiunea ar însemna să li se creeze lor o situație mai rea de cât a celorlalte persoane, care au termenul de 15 ani. Nu acesta este sensul legii. Persoanele arătate beneficiază și ele de termenul de 15 ani dacă tutela, căsătoria sau funcțiunea durează mai puțin de 15 ani.

Dacă însă aceste evenimente au loc după termenul de 15 ani inscripțiunea lor nu este perimată prin nereînnoirea în acel termen; ea este valabilă până la sosirea acelor întâmplări și încă timp de un an în urmă. Cuvintele: «până după un an» înseamnă până la expirarea anului, adică e vorba de un an întreg, deplin încheiat³⁾.

Dacă evenimentele arătate au loc în al 14-lea an de la data inscripției, de ex. 14 ani și 3 luni, inscripțiunea este încă valabilă timp de un an.

Prin urmare, alin. II nu trebuie interpretat de cât ca o favoare pentru persoanele vizate,

față de dreptul comun din alin. I, de care însă și ele vor beneficia.

5. La reînnoirea inscripțiunii trebuie să se indice inscripțiunea care se reînnoiește (art. 1787 c. civ.). Scopul acestei indicațiuni este ca să se poată ști la care inscripțiune să se refere cercetătorii și astfel din inscripțiune în inscripțiune să meargă până la prima inscripțiune, putându-se astfel controla valabilitatea acelor diferite inscripțiuni.

Nu este însă nevoie să se indice inscripțiunile care precedă pe aceia, care este reînnoită.

În art. 1787 găsim cuvintele: «inscripțiunea primitivă» cea ce ar arăta că trebuie să se indice cea dintâi inscripțiune, care s'a luat iar nu cea din urmă și care trebuie reînnoită spre a nu se perima. Legea belgiană prevede să se indice precis inscripțiunea reînnoită, nu vorbește de o inscripțiune primitivă și spune formal că nu e nevoie de a reaminti inscripțiunile precedente.

Este greu de admis că legiuitorul român ar fi introdus un alt sistem decât modelul lui belgian. Dealtminteri indicând inscripția primitivă, s'ar găsi mai repede inscripția de la origină dar mult mai greu inscripțiunile intermediare de la a căror reînnoire în termen și în chip valabil depinde valoarea ultimei inscripțiuni. Este mult mai probabil că legiuitorul nostru, a voit să înțeleagă inscripția reînnoită iar cuvântul «primitivă» l-a întrebuințat referindu-se la o primă reînnoire, când este exact fiin vorba de o inscripție primitivă, dar nu mai este exact în cazul altor reînnoiri posterioare. În afară de acestea, citindu-se acest cuvânt împreună cu următoarele cuvinte: «ce se reînnoiește» se vede că acesta este sensul fiindcă dacă sunt alte reînnoiri decât prima, inscripțiunea care se reînnoiește nu mai poate fi cea dintâi adică primitiva, ci precedentă.

Inscripțiunea aceasta de reînnoire este o adevărată inscripție. Aceasta rezultă din textul art. 1787 care este: «inscripțiunea reînnoită» și din sfârșitul acestui articol. În adevăr dacă în caz de neindicarea inscripțiunii precedente creanța ipotecară va avea rang dela inscripțiunea din urmă, rezultă că spre a avea acel rang inscripțiunea de reînnoire trebuie să fie o adevărată inscripție⁴⁾. Aceasta este interpretarea care se dă și textului belgian și ea rezultă și din raportul făcut la legea belgiană, care consideră indicarea inscripțiunii reînnoite ca o formalitate *specială* al cărui obiect consistă: «à informer les intéressés du rang de l'hypothèque inscrite et ainsi de prévenir toute erreur»⁵⁾.

⁴⁾ Compară: Nacu C. Dreptul civil român, III, p. 756 No 332, 333 și urm. Alexandresco Dr. civ. român, X, 636.

⁵⁾ Lemaire Boseret. op. cit. No. 317 nota 4. Cfr. Laurent XXXI No. 117. Beltjens l. c. 10 bis și ter.

¹⁾ Planiol. II, 3052.

²⁾ Curtea de apel Galați, Secția vacanței, 31 August 1889. Dreptul 1889 No. 63. Cas. Rom s. I. Decizia 114/1887, Dreptul 1887 p. 278. C. Apel Iași secția I, decizia 151/905, Dreptul 1906 No. 30 p. 238. Pentru dezvoltări a se vedea Planiol l. c.; Laurent XXXI. No. 128 și urm. Beltjens l. c. No. 20 și urm.

³⁾ Textul belgian: «Jusqu'à l'expiration de l'année....»

Din pricina acestui caracter inscripțiunea de reînnoire trebuie să îndeplinească dispozițiunile prevăzute de lege pentru luarea unei inscripțiuni. În primul rând nu este suficient a se face o mențiune de reînnoire de către grefier ci va trebui o nouă ordonanță prezidențială¹⁾. Nu mai este, însă, nevoie de prezentarea titlului creanței, conform art. 1781 și 1783, căci nu mai este de nicio utilitate această prezentare.

Când s'a produs perimarea și se ia altă inscripțiune nici nu mai poate fi discuție că aceasta este o adevărată inscripțiune și trebuiesc, prin urmare, îndeplinite formele cerute de lege pentru luarea unei inscripțiuni.

O chestiune este dacă reînnoirea trebuie cerută de creditor și debitor sau numai de cel dintîiu. Socotind-o inscripție ca oricare inscripție ar trebui să se aplice art. 1781 c. civ. cerându-se intervenția ambelor părți. Aceasta este o rămășiță din dreptul nostru vechiu, fără sens chiar la primele inscripții și care ar periclita interesele creditorului, față de un debitor rău voitor; cu atât mai mult ar fi periclitată aceste interese în caz de reînnoirea inscripțiunilor sau de luarea unei noi inscripțiuni după perimare fiindcă foarte rareori debitorul ar primi să mai îndeplinească această formalitate. De aceea este suficient a se cere numai de creditor reînnoirea inscripției sau luarea unei noi inscripții ipotecare²⁾. Pentru privilegiu această soluție nu mai poate fi discutată față de textul art. 1783.

Legiuitorul român n'a reprodus art. 83 și 84 din legea belgiană, în care se arată modul cum se ia inscripțiunea și nici art. 85 care conține principiul că nu există nulitate a inscripțiunei decât când rezultă un prejudiciu în detrimentul celor de altele. După această lege nu este formalitate substanțială decât cea a cărei violare ar aduce un prejudiciu. «La loi sur ce point s'en rapporte avec confiance à la sagesse des tribunaux, zicea raportorul comisiunei din Senat, d'Anethan; le pouvoir discrétionnaire dont la loi les investit sera plus utile aux parties qu'un niveau inflexible qu'il faudrait appliquer dans toutes les circonstances»³⁾.

Acest sistem a dat bune rezultate în Belgia⁴⁾.

La noi doctrina și jurisprudența a admis ca formalități substanțiale: arătarea imobilului grevat de ipotecă sau privilegiu, suma datorită, numele debitorului și creditorului, momentul exigibilității

creanței⁵⁾. În genere se admite și la noi că nulitatea inscripțiunei nu poate fi invocată de terții decât numai dacă s'ar fi omis a se face cunoscut prin ea vre-una din condițiunile cuprinse în actul ipotecar din a cărei lipsă s'ar fi cauzat un prejudiciu justificat⁶⁾.

Aceste reguli sunt aplicabile și la reînnoirea inscripțiunilor, dacă se admite că reînnoirea e o adevărată inscripție. În acest caz va fi nulă o reînnoire dacă n'a fost făcută în baza unei ordonanțe prezidențiale. Dacă însă se admite că este suficientă o mențiune, care să indice inscripția veche, desigur că nu se va mai admite nulitatea nu numai fiindcă nu e ordonanță dar nici pentru lipsa celorlalte formalități substanțiale, arătate mai sus.

Pentru reînnoirea inscripțiunei legea a mai prevăzut o sancțiune specială, provocată de cerința indicațiunei inscripțiunei precedente. În lipsa acestei indicațiuni creanța ipotecară va avea rang de la inscripția din urmă (art. 1787).

În genere toate aceste chestiuni privitoare la termenul și la modul cum trebuie făcută reînnoirea au importanță pentru studiul perimării, fiindcă dacă inscripția n'a fost reînnoită în termenul și cu observarea condițiunilor arătate este perimată.

Regulele referitoare la perimare se aplică atât ipotecilor cât și privilegiilor, care se conservă prin publicitate. Textul art. 1786 este general și nu face vre-o distincție, afară de cea ce se prevede în alin. II în privința termenului.

S'a ivit totuși discuțiune dacă nu se exceptează privilegiul vânzătorului care conf. art. 1740 se conservă prin transcripțiune și s'a decis că la noi acest privilegiu nu este supus dispozițiunei din art. 1786, întrucât se vorbește acolo numai de inscripțiuni și nu se poate aplica prin analogie acest text unde se prevede transcripțiunea și întrucât nu se poate deduce pe cale de interpretare decăderi de drepturi, care trebuie să rezulte numai din texte categorice de legi⁷⁾. Despre aceasta mă voi ocupa pe larg altă dată.

Excepție se face în baza legei speciale numai pentru ipotecile constituite în favoarea Creditului fonciar.

(Va urma)

ANDREI RADULESCU

Judecător Trib. Ilfov

¹⁾ Contra Nacu l. c. Alexandresco l. c.

²⁾ Trib. Muscel, Dreptul 1913 No. 14 pag. 108; Trib. Tutova, *Curierul Judiciar*, 1914, No. 73, pag. 595, cu Nota aprobătoare a d-lui Profesor D. Alexandresco.

³⁾ Lemaire Boseret o. c. No. 304.

⁴⁾ Laurent XXXI. No. 96.

⁵⁾ Alexandresco o. c. X pag. 626 și 627 nota 3.

⁶⁾ Cas. s. II. Decizia civilă 199/914. Jurisprudența română 1915 No. 3.

⁷⁾ Cas. S.-Unite decizia 9/912. Săptămâna Juridică din 1912 p. 678. Alexandresco X. 522 și 634. Trib. Vâlcea, *Curierul Judiciar*, 1906, No. 24 cu Nota d-lui A. I. Suciu.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 5 Septembrie 1914

Președenția d-lui V. BOSSY, Consilier

Lazăr Stan cu Safta Stan Cristea Crețu ș. a.

Autoritatea lucrului judecat. — Ce se înțelege prin cuvintele «în aceiași calitate» din art. 1211 C. civil.

Prin art. 1201 C. civil, legiuitorul nu a putut înțelege nici un moment prin cuvintele «în aceeași calitate» calitatea de reclamant sau pârât pe care aceeași persoană o poate avea în diferite procese sau în același proces în deosebite instanțe, ci calitatea cu care intervine în proces o persoană în numele său personal, ca soț dotal, sau pentru autorizare, ca mandatar, etc., căci numai o asemenea schimbare de calitate poate atrage și o schimbare de situație, care nu se putea avea în vedere și pune în discuțiune într'o judecată anterioară.

Decizia 394/914. — Respins recursul făcut de Lazăr Stan, contra sentinței Trib. Buzău, s. II, No. 410/913, dată în proces cu Safta Stan Cristea Crețu și Stan Cristea Crețu soț.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier Al. Dobriceanu;

Pe d-l avocat M. Aldea în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Redler în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Abuz de putere, violarea art. 1270, 1271 și 1272 Ccd. civil și greșită interpretare a art. 1201 Cod civil Am cerut să dovedesc cu martori că cele două hectare pământ ce se revendică, care fac parte din cele 11 pogoane pământ, cu care Moise Crăciun a fost improprietărit, l'a stăpănit dela 1864 până la 1898 mama mea Maria Stan Burlacu și de atunci până în primăvara anului 1912 de mine, adică în timp de peste 30 ani și refuzându-mi această cerere a comis un abuz de putere violând și articolele menționate mai sus, presupunând tribunalul că nu aş putea avea stăpânirea de 30 ani ca proprietar față de starea de fapt a lucrurilor, deduse din cartea de judecată civilă cu No. 164/98 a judec. ocol. I Buzău și sentința civilă No. 619,90 a Trib. Buzău, căci dacă ar rezulta din acele hotăriri cum că Moise Crăciun autorul reclamantei Safta Stan Cristea Crețu a stăpănit cele 11 pogoane pământ, cu care Moise Crăciun zis și Burlăcioaie, a fost improprietărit în anul 1864 până în anul 1898, aceasta au arătat o martorii propuși atunci de Moise Crăciun și contra probă nu s'a cerut atunci nici pentru cele 11 pogoane nici pentru cele 2 hectare care se revendică acum dela mine, căci Moise Ion nu a stăpănit decât șapte pogoane din cele 11 cu cât au fost improprietărit, astfel, că prin abuz de putere a violat art. 1272 C. civ., căci dacă tribunalul ar fi avut o prezumție legală, proba contrarie fiind permisă de lege, nu mi s'ar fi respins proba cu martori spre a dovedi prescripția de 30 ani Greșită interpretare a art. 1201 C. civ. cum că ar exista în speță autoritate de lucru judecat, căci din cartea de judecată și sentința menționată mai sus, rezultă că eu am fost atunci ca reclamant și în acțiunea de față sunt ca pârât, deci părțile nu au aceeași calitate în a doua cerere în judecată și dacă s'ar constata că este auto-

ritate de lucru judecat, urmează să se respingă a doua cerere în judecată ca atare și nu putea fi invocată decât numai de mine în calitate de pârât, iar nici de cum de către reclamantă; tribunalul schimbând calitatea părților a violat menționatul articol, interpretându-l cu totul greșit»;

Având în vedere că prin sentința supusă recursului, Tribunalul de Buzău judecând în apel, a admis acțiunea în revendicare introdusă de intimata în recurs, contra recurentului, pentru două hectare pământ rural;

Având în vedere că spre a da această soluțiune procesului, instanța de fond, constată că există în speță autoritate de lucru judecat, decurgând din cartea de judecată a jud. ocol. I Buzău, No. 164/98, confirmată prin sentința Trib. Buzău, No. 619/90, prin care s'a respins ca neîntemeiată acțiunea în revendicare a unsprezece pogoane intentată de recurentul de azi contra lui Moise Crăciun; iar cele două hectare revendicate de astădată de intimata în recurs, se constată că fac parte din acele unsprezece pogoane, intimata avându-le cumpărate cu act în regulă dela Moise Crăciun; că în ce privește dovada cu martori cerută de recurent spre a dovedi că a prescriș terenul ce i se revendică printr'o posesiune de mai bine de treizeci ani ca exclusiv proprietar. Tribunalul o respinge ca inutilă, de oarece se constată că dela data când hotărîrea invocată ca autoritate de lucru judecat a rămas definitivă—1900—recurentul nu a mai putut stăpâni ca proprietar timpul util spre a prescri;

Considerând că în ce privește autoritatea lucrului judecat, Tribunalul constată prin sentința dată, că hotărîrea prezentată ca atare, este privitoare la același obiect, iar procesul s'a purtat între aceleași persoane, fie reclamante, fie pârâte, dar în aceeași calitate, adică în numele lor propriu și pentru ele;

Considerând că prin art. 1211 C. c legiuitorul nu a putut înțelege nici un moment prin cuvintele «în aceeași calitate» calitatea de reclamant sau pârât, pe care aceeași persoană o poate avea în diferite procese sau în același proces în deosebite instanțe, ci calitatea cu care intervine în proces o persoană, în numele său personal, ca soț dotal, sau pentru autorizare, ca mandatar, etc., căci numai o asemenea schimbare de calitate poate atrage și o schimbare de situație care nu se putea avea în vedere și pune în discuție într'o judecată anterioară;

Considerând că pe de altă parte, Tribunalul motivează pentru ce anume considerațiuni găsește inutilă proba cu martori în dovedirea prescripțiunii de lungă durată, arătând că o stăpânire în acest mod nu putea avea loc față de hotărîrea vorbită mai sus;

Că așa fiind, tribunalul nu a comis nici un exces de putere și a dat o bună interpretare art. 1201 C. civ. iar motivul în întregime nefiind fondat, urmează a fi respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 21 Octombrie 1913

Președenția D-lui I. DUCA, președinte

Ministerul de Finanțe cu Ecaterina Stănescu

Taxe succesorale. — Prescripția neîmplinită. — Intervenirea unei legi noi cari schimbă durata prescripției. — Aplicarea noiei legi. — Art. 91 l. timbrului din 1900 și art. 98 l. timbrului din 1906.

Prescripția, cât timp nu e împlinită este o simplă expectativă, iar nu un drept câștigat, care să fi intrat definitiv în patrimoniul celui în favoarea cui ea curge.

Prin urmare, dacă în cursul unei prescripții intervine o lege nouă care modifică timpul cerut pentru a prescrie, se aplică noua dispozițiune, afară nu-

mai când ar exista o dispoziție contrarie formală în noua lege.

Astfel, dacă termenul de trei ani pentru prescrierea taxelor de înregistrare pentru succesiuni, prevăzut prin art. 91 al. 4 din legea timbrului din 1900 nu era împlinit la data punerii în aplicare a noiei legi a timbrului din 1906, care prevede prin art. 98 termenul de 10 ani pentru prescrierea taxelor de înregistrare, pentru succesiunile directe, urmează să se aplice prescripția din noua lege*).

Decizia 408/913. Casată, după recursul făcut de Ministerul de finanțe, sentința Trib. Dolj S. II No. 467/913, dată în proces, cu Ecaterina Stănescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l adv. C. Marinescu în desvoltarea motivului de casare;

Pe d-l adv. C. Călugăreanu în combateri; și

Pe d-l procuror N. I. Zamfirescu în concluziuni pentru casare;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Greșită aplicațiune a art. 653 c. civ. și art. 91 al. 4 din legea timbrului din 1900, violarea art. 98 al. 4 și 5 din legea timbrului dela 1906 și exces de putere.

«Nedeclarându-se în termen succesiunea def. D. Melinescu și minorii rămași dela numitul, posedând această moștenire fără a se fi achitat în prealabil taxele de înregistrare, numiții minori au fost puși în contravenție, fiind obligați la taxele euvenite, iar tutearea lor legală la amendă. Asupra apelului făcut de Ecaterina Stănescu, tutoare și P. Stănescu cotutore, tribunalul de Dolj a infirmat în totul procesul-verbal pe motiv ca contravențiunea era preserisă, luând ca epocă dela care începea prescripția chiar data decesului lui D. Melinescu;

«Instanța de fond cu privire la taxele de înregistrare a făcut eroare: După legea timbrului epoca dela care trebuie să înceapă prescripția nu este cea arătată în codul civil în art. 653, ci data de când expiră obligația de a declara moștenirea, adică în specie, după șease luni trecute dela decesul lui D. Melinescu, timpul de prescripție pentru taxe este cel arătat de legea timbrului dela 1906 adică 10 ani iar nu 3 și aceasta pe motiv că prescripția din legea timbrului dela 1900, nu era împlinită când legea timbrului dela 1906 s'a pus în aplicare;

«Tribunalul de Dolj neținând socoteală de aceste considerațiuni de drept, a aplicat greșit art. 653 din codul civil și art. 91 al. 4 din legea timbrului dela 1900 și a violat art. 98 al. 4 și 5 din legea timbrului dela 1906, dând o hotărâre cu exces de putere».

Având în vedere că se constată ca intimata în recurs Ecaterina Stănescu, în calitate de tutoare a minorilor rămași pe urma defunctului D. Melinescu, nedeclarând în termenul preseris de art. 75 din legea timbrului din 1900 moștenirea rămasă minorilor de la tatăl lor, încetat din viață la 23 August 1903, a fost pusă în contravenție prin procesul verbal No. 310 din 1912 încheiat de controlorul fiscal respectiv și aprobat de Ministerul de finanțe, fiind condamnați minorii la plata taxelor datorite fiseului și tutearea personal la amenda prevăzută de art. 84 din aceeași lege;

Că în contra acestei condamnațiuni numita a făcut apel la Tribunalul Dolj care a infirmat în totul susmenționatul proces verbal și a apărât pe minori de taxe și pe tutoare de amendă, motivând că atât con-

travențiunea cât și taxele sunt preserise prin trecerea termenului de trei ani de la deschiderea succesiunii potrivit art. 91 al. 4 din legea timbrului din 1900, sub imperiul căreia s'a deschis moștenirea;

Având în vedere însă că după acest text de lege termenul de 3 ani pentru prescripție curge pentru succesiunile directe din momentul expirării termenilor, în cari moștenitorii sunt ținuti să facă declarațiuni de avere rămasă, iar nu din momentul deschiderii succesiunii precum declară Tribunalul;

Că, dar, în speță, constatându-se că autorul intimărilor a încetat din viață la 23 August 1903, termenul de 3 ani nu putea să înceapă a curge decât de la 23 Februarie 1904, data expirării termenului de șase luni în care moștenitorii erau ținuti să declare succesiunea, conform art. 75 din legea timbrului din 1900;

Considerând că, așa fiind, prescripția de 3 ani nu s'a putut împlini sub imperiul legii timbrului din 1900; de oare-ce la 26 Februarie 1906 s'a pus în aplicare noua lege a timbrului, care prin art. 98, prevede un termen mai lung și anume de 10 ani, pentru prescrierea taxelor datorite pentru succesiunile directe;

Considerând că în principiu numai atunci când o prescripție este îndeplinită sub imperiul unei legi poate constitui un drept câștigat, dar nici de cum atunci când în cursul unei prescripții intervine o lege nouă care modifică timpul cerut pentru a prescrie în care caz se aplică noua dispozițiune, afară numai când ar exista o dispoziție contrarie formală în noua lege; că în toate celelalte cazuri, prescripția cât timp nu e împlinită este o simplă expectativă, iar nu un drept câștigat care să fi intrat definitiv în patrimoniul celui în favoarea cui ia curge;

Considerând că, așa fiind, urmă ca Tribunalul să aplice termenul de 10 ani cerut de art. 98 din legea timbrului din 1906 pentru prescrierea taxelor de înregistrare, întrucât în speță era vorba de o succesiune directă și nu se împlinise 3 ani de la expirarea termenului de 6 luni de la deces la momentul punerii în aplicare a noiei legi a timbrului din 26 Februarie 1906;

Că, dar, motivul de casare invocat de fisc este întemeiat și trebuie să fie admis, urmând a se casă sentința tribunalului numai în ce privește taxele de înregistrare datorite statului pentru succesiunea rămasă pe urma defunctului D. Melinescu.

Pentru aceste motive, Curtea casează

Judecătoria ocolului rural Podul-Iloaiei

Audiența dela 18 Noembrie 1914

Herșcu Severtz cu Șaea Steinberg

Dată certă.—Termeni limitativi ai art. 1182 c. civil.

Creditori chirografari. — Cazurile când ei sunt considerați ca terți față de debitorul lor. — Art. 974 și 1182 codul civil.

1. Imprejurările arătate de art. 1182 c. civil, prin care un act sub semnătură privată dobândește dată certă, fiind determinate de lege în mod limitativ, nici o altă împrejurare nu poate să confere dată certă unui act sub semnătură privată și să facă ca acest act să fie opozabil terțiilor.

2. Creditorii chirografari nu sunt considerați ca terții, decât oare exercită drepturile debitorului lor, conform art. 974 c. civil. De câteori însă ei exercită un drept ce li este propriu, când, de exemplu, ei

* Acest rezumat a fost publicat în No. 5/914 pag. 40.

umăresc averea debitorului lor, fie pe cale mobiliară, fie pe calea imobiliară, actele sub semnătură privată prin care debitorul lor ar fi înstrăinat totul sau parte din averea urmărită, nu pot fi opuse creditorilor urmăritori, care sunt terții persoane, decât atunci când aceste acte au dobândit dată certă prin unele din mijloacele enumerate de art. 1182 c. civil, înaintea procesului-verbal care constată urmărirea mobiliară.

S'au ascultat d-l avocat C. Chersinov din partea contestatorului și d-l avocat C. Ferderber din partea intimatului.

Judecata,

Asupra contestației făcută de Herșcu Schwartz prin petiția înregistrată la No. 9404/914;

Având în vedere actele din dosar și concluziunile părților;

Văzând că prin procesul-verbal, din 16 Octombrie 1914, al d-lui magistrat-stagiar al acestei judecătoria, delegat în regulă în baza ordonanței No. 13365/914, la stăruința creditorului Șaia Steinberg transportându-se la locuința debitorului acestui, Vasile Mandor, din Podul-Iloaei, sechestrează asigurător un coșar de lemn în valoare aproximativ de trei sute lei;

Având în vedere că, în contra acestui proces-verbal de sechestru, Herșcu Schwartz face contestația de față, susținând că coșarul sechestrat este proprietatea sa, și aducând ca probă că l'a cumpărat, chitanța factură aflată la dosar pe timbru de 30 bani, prin care V. Mandor declară că în ziua de 15 Octombrie a. c. a vândut lui Herșcu Schwartz un docar cu doi cai, un coșar cu dreptul de a și-l ridica de urgență și cincizeci-și-opt stupi cu albine pe preț de una-mie-și-una-sută ce i-a primit la eliberarea chitanței;

Având în vedere că, creditorul Șaia Steinberg, nu recunoaște vânzarea coșarului pe care l'a găsit la locuința debitorului său, V. Mandor, susținând că actul acesta sub semnătură privată nu-i este opozabil lui în ce privește data ce o poartă anume pusă înaintea zilei când s'a încheiat procesul-verbal de sechestru;

Având în vedere că conform art. 1182 cod. civil data scripturii private nu face credință în contra persoanei a treia interesate de cât din ziua în care s'a înfățișat la o dregătorie publică, din ziua în care s'a înscris într'un registru public, din ziua morții aceluia sau născut din cei care l'au scris, sau din ziua în care va fi fost trecut fie și în prescurtare, în acte făcute de ofițeri publici, precum: procese verbale pentru punerea pe-cejilor sau pentru facerea de inventare;

Că, aceste mijloace, prin care actul sub semnătură privată capătă data certă, sunt limitativ determinate de lege și nicio altă împrejurare nu-i conferă dată certă (Alexandresco, tom VII, p. 177);

Că, de asemenea, obiectul vânzării constatat prin actul prezentat având o valoare mai mare de 150 lei vechi și nefiind dovedit că este o convenție comercială, data sa nu poate fi stabilită prin martori, și deci, dovada cu martori cerută de contestator, nu poate fi admisă;

Considerând că, dacă creditorii chirografari nu sunt terții oridecâteori exercită drepturile debitorilor lor în baza art. 974 codul civil, atunci când ei exercită un drept care le este propriu lor, când ei urmăresc averea debitorului lor, fie pe cale mobiliară, fie pe cale imobiliară actele sub semnătură privată prin care debitorul ar fi înstrăinat totul sau parte din averea urmărită nu pot fi opuse creditorilor urmăritori, care sunt terțe persoane, decât dacă aceste acte au dobândit dată certă, înaintea procesului-verbal care constată urmărirea (Alexandresco, tom VII, p. 18b);

Având în vedere că contestatorul neputând dovedi că coșarul urmărit de Șaia Steinberg este al său după cum susține, contestația sa cată a se respinge ca nefondată, fără a mai discuta și al doilea motiv a invocat pe care contesta-

torul ce nu și-a putut dovedi interesul în această contestație, nu mai are nici o cădere a-l invoca și susține;

Pentru aceste motive, Judecata, respinge, etc.

OBSERVAȚIE. — Cartea de judecată a judecătorului ocol. rural Podul-Iloaei hotărăște două puncte de drept relative la data certă.

Pentru ca data unui act sub semnătură privată să poată fi opusă terțiilor, trebuie ca ea să fi devenit certă prin unul din mijloacele determinate de art. 1182 c. civil, această dispoziție aplicându-se și actelor autentice care, din cauza unui viciu de formă, nu valorează decât ca acte sub semnătură privată (art. 1172).

Mijloacele prin care actul privat dobândește dată certă, sunt determinate de lege în mod limitativ, iar nu enunciativ. Acest punct nu suferă, după părerea noastră, nici o îndoială, deși s'au găsit doi autori care să susțină contrariul, și anume: Toullier și Taulier¹⁾.

Astfel, pierderea mânilor a unuia din subscriitorii actului, pecetea poștei pusă pe un act privat, care ar fi fost expedit sub forma unei scrisori, etc., nu sunt de natură a conferi actului dată certă, pentru că, încă odată, textul este excepțional și nu suferă nici o întindere.

În baza acestor principii, Curtea din București a decis că o notificare făcută prin portărei, în care se face mențiune de un act, pe care însă portărelel nu constată că l-a văzut și cetit, spre a se asigura de cuprinsul lui, nu poate conferi acestui act dată certă²⁾.

Art. 1327 din codul Italian dispune în această privință că, pe lângă împrejurările prevăzute de art. 1182 c. civil, actul privat mai dobândește dată certă din ziua punerii în imposibilitatea fizică de a scrie a unuia din subscriitorii lui, sau în caz când data rezultă din alte probe echivalente³⁾.

Această întindere a art. 1182 c. civil n'a fost admisă de legiuitorul francez, nici de al nostru.

În privința punctului al doilea hotărât prin această carte de judecată, el este de asemenea neîndoelnic. Este, în adevăr, de principiu că creditorii chirografari nu sunt terții de câte ori exercită drepturile debitorului lor în baza art. 974 c. civil. Se poate însă întâmpla ca acești creditori

¹⁾ Vezi tom. VII al Comentariilor noastre de drept civil, pag. 177, nota 2.

²⁾ Vezi *Dreptul* din 1906, No. 70, pag. 557 (cu observația noastră).

³⁾ «La data delle scritture private non è certa e computabile riguardo ai terzi che dal giorno in cui esse sono state trascritte o depositate nell'ufficio di registro, dal giorno in cui è morto o posto nella fisica impossibilità di scrivere colui o uno di coloro che le hanno sottoscritte, o dal giorno in cui la sostanza delle medesime scritture è comprovata da atti stesi da uffiziari pubblici, come sarebbero i processi verbali di apposizione di sigilli o d'inventario, o quando la data risulta da altre prove e quipollenti». Vezi asupra acestui text, Francesco Ricci, *Delle prove*, 127 urm., pag. 212 urm. (Torino, 1891).

să exercite un drept care le este propriu, și atunci ei fiind terții, art. 1182 le este aplicabil în toată puterea cuvântului. Aceasta se va întâmpla:

1) De câteori creditorii se vor fi în conflict între ei;

2) Când ei urmăresc averea debitorului lor, fie pe calea mobilă, fie pe calea imobiliară. În asemenea caz, actele sub semnătură privată, prin care debitorul ar fi înstrăinat totul sau parte

din bunurile urmărite, nu pot fi opuse creditorului urmăritor decât dacă au dobândit dată certă înaintea procesului-verbal care constată urmărirea mobilă, sau înaintea transcrierii comandamentului prealabil dacă urmărirea este imobiliară. Aceste principii fiind elementare și incontestabile, cartea de judecată ce adnotăm le consacra cu drept cuvânt.

D. ALEXANDRESCO

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASAȚIE *)

CASAȚIE S. I

Recurentul Penelope Colonel Sorescu prin d-nii avocați G. Paraschivescu-Ciurcu, Angheliescu și C. Disescu.

Intimații Toma Metaxa ș. a., prin d-nii avocați Take Ionescu și Pantazi.

* **Împrumutul contractat pentru minori. — Intrebuintarea împrumutului de către tutoare în alt scop decât în interesul minorilor. — Dacă minorii au acțiune contra creditorului ipotecar, pentru anularea ipotecei. — Art. 401, 402 și 1171 c. civ.**

Creditorul ipotecar nu poate fi ținut răspunzător cu anularea ipotecei, dacă se constată că împrumutul contractat a fost sau nu determinat de nevoile bănești, personale ale minorilor, sau dacă împrumutul a fost sau nu întrebuințat în realitate scopului pentru care a fost contractat, destul numai ca împrumutul contractat în numele minorilor să se fi făcut cu formele prescise de art. 401 și 402 cod. civil și 1171 c. civil; că dacă minorii lezați au o acțiune, această acțiune nu poate fi îndreptată contra împrumutătorului, care a îngădit actul său cu toate formele legale ci, contra tutorului sau consiliului de familie, care a încuviințat ipotecarea bunului minorilor fără niciun folos învederat pentru minori. (Cas. I, decizia No. 568 din 28 Noembrie 1914 prin care se casează decizia C. apel Buc. s. II, No. 107911).

CASAȚIE S. II

Recurentul C. Ionescu, lipsă.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Camera de acuzare. — Decizie. — Recurs în casație. — Parte civilă. — Neadmisibilitate.

1. Recursul în casație în contra deciziunilor Camerei de punere sub acuzare este deschis de lege în mod expres numai ministerului public și acuzatului, iar nu și părții civile, care nu poate să atace pe această cale o decizie de neurmărire și mai puțin o decizie de clasare, care presupune că nici nu există constituire de parte civilă, ci numai o simplă plângere. (Cas. s. II, decizia penală No. 2252 din 26 Septembrie 1914, prin care s'a respins ca inadmisibil recursul făcut contra deciziei Camerei de punere sub acuzare de pe lângă Curtea de apel din Galați No. 163/914).

Recurenta Primăria Capitalei prin d-l avocat G. Petrovici.
Ministerul Public prin d-l Procuror N. I. Zanfirescu.

Contravenție sanitară. — Artă dentară. —

*) Cele însemnate cu * steluță vor fi publicate în extenso în numerele viitoare).

Practică ilicită. — Dreptul primarului a sesiza instanțele judecătorești. — Dacă primarul poate face apel, în caz când n'a formulat cerere de despăgubiri. — Art. 6, 63 și 64 pr. penală și art. 4 l. poliției com. urbane.

2. Deși primarul poate sesiza, conform art. 4 din legea poliției comunelor urbane, instanțele competente, pentru abaterile dela legi, regulamente și ordonanțe comunale și are a fi citată din oficiu la judecarea acelor abateri, însă dacă primăria nu ia concluziuni asupra unor despăgubiri, ea nu poate avea calitatea de parte civilă, spre a putea face apel, potrivit art. 6, 63, și 64 pr. penală, dela cari dispozițiuni nu s'a derogat prin art. 4 din legea poliției comunelor urbane. (Cas. II, decizia No. 2653, din 31 Octombrie 1914 prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. apel Buc. s. III, No. 128/914).

CASAȚIE S. III

Recurentul C. Vrânceanu prin d-l avocat Em. Antonescu.

Intimatul Ministerul Cultelor și Instr. Publice prin d-l avocat I. Dumitrescu.

Contencios administrativ. — Școală medie. — Institutul însărcinat a funcționa în anul întâi. — Dacă are stabilitate. — Art. 9 din l. școlaelor medii.

Legea din 1910 pentru înființarea școlaelor medii, organizând modul de recrutare al profesorilor acestor școli, arată prin art. 9 condițiunile ce trebuie să îndeplinească institutorii dela școlaelor primare, pentru a putea funcționa în anul I al școlaelor medii. Prin niciun text al ei însă, această lege de organizare a școlaelor medii nu conferă stabilitatea la asemenea catedre, după cum se prevede formal prin legea învățământului primar.

De aci rezultă că însărcinarea dată unui institutor dela școlaelor primare, de a funcționa ca institutor în anul I al școlaelor medii, nu poate fi considerată decât ca având un caracter provizoriu, institutorul detașat păstrându-și stabilitatea numai în postul din care a fost luat și putând fi rechemat oricând la acea catedră.

Prin urmare Ministerul Instrucțiunii publice nu violează nicio dispozițiune a legii, când rechemă la catedra dela școala primară pe un institutor însărcinat de a funcționa în anul I al unei școli medii. (Cas. III, decizia No. 230 din 18 Iunie 1914, prin care s'a respins recursul făcut contra Decret. Regal No. 701/914 prin care recurentul a fost înlocuit la catedra de institutor la școala medie de băieți din Roman și rechemat la o catedră din învățământul primar).